

Ve své diplomové práci se zabývám problematikou stimulace pracovníků v sociálních službách. Stimulace představuje významnou oblast řízení lidských zdrojů; je součástí celého řízení (managementu) organizace. Člověk je nejcennějším zdrojem jakékoliv instituce. V organizacích, které poskytují sociální služby, jsou pracovníci zdrojem klíčovým, protože právě oni realizují cíle a poslání organizace, a to vedle dalších činností především v podobě přímé práce s klienty. Působení v sociálních službách svým charakterem patří mezi velmi namáhavé profese, neboť v přímé práci s klienty se pracovníci denně setkávají s nelehkými životními osudy, jež se jich lidsky dotýkají, a tak se často se musí vyrovnávat s emočně náročnými a vypjatými situacemi. Charakter jejich práce vyžaduje porozumění a ochotu naslouchat problémům a potřebám druhých a nepřetržitou připravenost na kontakt s klienty. To vše činí jejich práci mimořádně psychicky náročnou. Pokud organizace chce poskytovat kvalitní služby na profesionální úrovni, měla by též kvalitně a profesionálně pečovat o své pracovníky. Právě z výše uvedených důvodů považuji problematiku stimulace pracovníků v sociálních službách za téma, které si zasluhuje pozornost. Pracovníci potřebují být ve své činnosti dostatečně podporováni a motivováni k odvádění kvalitní práce. Management každé organizace by si měl neustále klást otázku: Co můžeme udělat pro to, abychom podpořili motivaci svých pracovníků?